

Kniha Daniel – číslo čtyřicet sedm

Odhalování klamných nauk: Kritická analýza Daniela 8 a výzev vůči adventistické teologii

Jeff Pippenger

2024-01-11

Když je malý roh Říma představen ve verších devět až dvanáct v osmé kapitole Danielově, jde o porušený symbol, neboť je symbolem transvestitismu, převlékání se za opačné pohlaví, oscilujícího mezi mužským a ženským. To souhlasí s milleritským chápáním, že Řím byl představen dvěma fázemi, přičemž první fází bylo římské státnictví a druhou fází římské církevnictví, avšak v tomto kolísání rodů ve verších je malý roh vyňat z historické a prorocké posloupnosti (porušen). Každý z těchto čtyř veršů však představuje dějiny přímo spojené buď s římským státnictvím, nebo s římským církevnictvím. Pohanský Řím pronásledoval všechny, kdo odporovali jeho císařské autoritě, avšak pronásledování papežského Říma (ženského) ve verši deset je zaměřeno konkrétně proti nebi.

V milleritském chápání, podle něhož byl Řím čtvrtým a posledním královstvím, by přecházení od státu k církvi a opět od státu k církvi nepředstavovalo žádný problém. Viděli směs železa a hlíny v chodidlech druhé kapitoly Danielovy a jednoduše ji chápali jako dvě fáze Říma, aniž by pocítovali potřebu vymezit konkrétní historickou posloupnost čtvrtého a pátého království. Totéž chápali i v sedmé kapitole, kde roh, který mluvil veliké věci proti Nejvyššímu, vyvrhl tři rohy z původních deseti rohů šelmy Říma. I kdyby si Miller povšiml kolísání rodu ve verších devět až dvanáct, nemělo by to pro jeho chápání čtvrtého království jako Říma žádný význam. V milleritském chápání čtvrté království skončilo roku 1798 a další prorockou událostí byl druhý příchod Krista.

Ženský roh označuje ženu, která se dopouští duchovního smilstva s mužským rohem, a je představena ve verších deset a dvanáct.

A vzrostl až k nebeskému vojsku; a svrhl na zem některé z vojska i z hvězd a pošlapal je.
Daniel 8:10.

Pronásledování ze strany papežské moci bylo namířeno proti křesťanství (zástupu nebes) a ve dvanáctém verši papežský Řím (ženského rodu) dostává moc vykonat své vražedné dílo skrze přestoupení spočívající ve smilstvu s králi Evropy.

A vojsko mu bylo vydáno proti každodenní oběti pro přestoupení, a pravdu povalilo k zemi; a jednalo, a dařilo se mu. Daniel 8,12.

„Vojsko“ v tomto verši představuje vojenskou moc, která byla papežství dána „proti ustavičné“. Slovo „proti“ znamená „od“. Od pohanských králů Evropy (pohanského Říma), představovaných výrazem „ustavičná“, byla papežství „pro přestoupení“ dána vojenská podpora (vojsko). Spojení církve a státu, v němž církev ovládá tento vztah, je oním „přestoupením“. Vínem tohoto přestoupení je křesťanská krev. Jakmile papežství získalo kontrolu nad vojsky pohanského Říma,

papežský Řím („ono“) „povrhlo pravdu na zem; a jednalo, a prospívalo se mu.“

V Danielovi, v jedenácté kapitole, ve verši třicátém prvním, je rovněž znázorněno předání vojsk papežskému Římu:

A vojska se postaví na jeho straně, znesvěť svatyni pevnosti, odstraní ustavičnou oběť a postaví ohavnost, která pustoší. Daniel 11,31.

Tento verš označuje historický přechod od pohanského Říma k papežskému Římu. Ve verši jsou „ramena“ evropskými králi, kteří se počali stavět na podporu papežství, počínaje Chlodvíkem, králem Franků (Francie), v roce 496. „Ramena“ také poskvřila „svatyni síly“ (město Řím) prostřednictvím nepřetržitého válečného pustošení od čtvrtého století až do roku 538. „Ramena“ také odstranila pohanský odpor vůči vzestupu papežství a do roku 508 byl pohanský odpor zlomen.

Slovo přeložené jako „odstranit“ je hebrejské slovo „sur“ a znamená „odejmout“. „Ramena“ dosadila roku 538 na zemský trůn „ohavnost pustošící“ (papežství). Když Daniel 8,12 uvádí, že „vojsko“ bylo vydáno ženskému malému rohu, je to v souladu se svědectvím verše třicátého prvního z jedenácté kapitoly. Kniha Zjevení také vydává svědectví o téže pravdě ve třinácté kapitole.

A šelma, kterou jsem viděl, byla podobná pardálu, její nohy byly jako nohy medvěda a její tlama jako tlama lva; a drak jí dal svou moc, svůj trůn i velikou pravomoc. Zjevení 13,2.

Sestra Whiteová přímo ztotožňuje šelmu z druhého verše s papežstvím a draka v tomto verši s pohanským Římem. Pohanský Řím předal papežství tři věci: „svou moc, svůj trůn a velikou pravomoc.“

Vojenská moc byla dána pohanským Římem počínaje Chlodvíkem v roce 496. „Sídlo“, z něhož mělo vládnout, bylo dáno papežství v roce 330, když císař Konstantin přenesl své hlavní město do Konstantinopole a ponechal své dřívější hlavní město Řím pod správou papežské církve. V roce 533 císař Justinián nařídil, že papež je hlavou církve a napravovatelem kacířů, a předal tak papeži v Římě svou „velikou moc“. Dvanáctý verš osmé kapitoly Danielovy určuje dobu, kdy byl dán „zástup“, a o této prorocké pravdě svědčí mnozí svědkové. Od toho časového bodu (počínaje rokem 496) papežství „vzkvétalo“.

Bude dále „jednat“ a „dařit se mu“ až do chvíle, kdy roku 1798 skončí rozhořčení proti severnímu království Izraele a papežství utrhne svou smrtelnou ránu.

A král bude jednat podle své vůle; povýší se a vyvýší se nade každého boha a proti Bohu bohů bude mluvit podivuhodné věci a bude se mu dařit, dokud se nenaplní rozhořčení; neboť to, co je určeno, se stane. Daniel 11,36.

Devátý verš osmé kapitoly popisuje mužský Řím (pohanský Řím) a představuje tříkrokový proces dobývání, který pohanský Řím uskutečnil a jenž předobrazoval tři zeměpisné oblasti, které měly být dobyty, aby mohl být papežský Řím ustanoven na trůnu země, jak to znázorňují tři rohy, jež byly v sedmé kapitole vytrženy. Tyto dva tříkrokové výboje pohanského a papežského Říma představovaly tři zeměpisné překážky novodobého Říma ve verších čtyřicet až čtyřicet tři

jedenácté kapitoly Daniele. Poté je v osmé kapitole, v jedenáctém verši, znovu představen mužský malý roh (pohanský Řím). V tomto verši je posvěcená logika natolik pevná, že se posměvační muži, kteří vládou Jeruzalému, byli nuceni zavést několik teologických lží, aby vztyčili svůj padělaný základ.

Ano, vyvýšil se až ke Knížeti zástupu, a jím byla odňata ustavičná oběť a místo jeho svatyně bylo strženo. Daniel 8,11.

Když začínáme pojednávat o padělaných mincích a klenotech, které byly do adventismu zavedeny od roku 1863, je třeba poznamenat, že existují dvě hlavní oblasti domnělé teologické odbornosti, jimiž se adventismus chlubí jako základem pro obhajobu nauk odpadlého protestantismu a katolicismu. Moderní teologové adventismu tvrdí, že jsou buď odborníky na biblické dějiny, anebo odborníky na biblické jazyky. Jejich výklad tohoto verše odhaluje, že se pro ně prorocké slovo stalo jako zapečetěná kniha, a zároveň odhaluje, že jejich nárok být odborníky na biblické jazyky je prostě moderním projevem farizejství.

Za prvé je tu přehlížení oscilace rodů u malého rohu ve verších devět až dvanáct. Kdyby byli skutečně znalci hebrejského jazyka, nepopírali by ani nezlehčovali skutečnost, že Daniel v těchto verších záměrně použil oscilaci rodů. Malý roh je zde představen v obou rodech a tyto rody se ve verších střídají. Teologové se snaží tuto skutečnost zastřít cetkami a falešnými mincemi, neboť jasně ukazuje, že verš jedenáct označuje pohanský, nikoli papežský Řím. Ti ovšem trvají na tom, že malý roh z verše jedenáct je papež, ačkoli jím je ve skutečnosti pohanský Řím.

Jakmile je uznáno, že dva ze čtyř veršů o malém rohu jsou v mužském rodě a dva v ženském rodě, pak je snadné začlenit biblickou pravdu, že žena v biblickém proroctví představuje církev a muž představuje stát. Toto poznání umožňuje všem, kdo chtějí vidět, rozpoznat, že malý roh v jedenáctém verši je mužský Řím (pohanský Řím), nikoli ženský Řím (papežský Řím).

Tomuto verši se tedy rozumí tak, že pohanský Řím (on) se vyvyšoval až proti knížeti zástupu, jak to pohanský Řím učinil, když přibil knížete zástupu na kříž Golgoty. Pohanský Řím se nejen vyvyšoval proti Kristu na kříži, ale verš dále říká, že jím (pohanským Římem) „byla odňata ustavičná oběť“.

V knize Daniel jsou dvě hebrejská slova, která se obě překládají jako „odejmout“. Těmi slovy jsou „sur“ a „rum“. Obě slova se používají ve službě svatyně. Sur znamená odejmout nebo odstranit, a když byl ve svatyni odnášen popel z oltáře, slovem použitým k označení odstranění popela je „sur“. Slovo „rum“ znamená pozvednout a vyvýšit, a když měl kněz ve svatyni pozvednout oběť pozdvihování, měl oběť „rum“ (pozdvihnout). Ve verši jedenáct bude pohanský Řím („každodenní“) „rum“ (odejímat) pohanství tím, že pozvedne a vyvýší náboženství pohanství.

Pohanský Řím by vyzdvihl a povýšil náboženství pohanství. Adventističtí teologové, kteří se prohlašují za odborníky na biblické jazyky, se rozhodují zacházet s každým výskytem výrazu „take away“ v knize Daniel jako s výrazem „remove“. Nedokážou uznat Danielův zřetelný a přesný způsob psaní, a tím se stavějí nad proroka Daniela.

Teologové, kteří prohlašují, že rozumějí biblickým jazykům, předkládají argumenty, aby ospravedlnili, proč měl Daniel v úmyslu vyjádřit totéž, když použil dvě různá slova. Předkládají dlouhé a únavné slovní studie, aby podpořili svá nepravdivá tvrzení. Teologové, kteří prohlašují, že rozumějí biblickým dějinám, tvrdí, že falešná aplikace je založena na uznání, že v různých obdobích dějin může totéž slovo znamenat něco jiného, a že tedy když Daniel použil dvě různá slova, pouze odborník na dějiny může určit, co měl Daniel ve skutečnosti na mysli. Je důležité tyto dvě falešné metody rozpoznat, neboť jsou často používány teology, kteří se snaží uniknout metodologii „řádek za řádkem“.

Ano, vyvyšoval se až ke knížeti zástupu, a jím byla odňata ustavičná oběť a místo jeho svatyně bylo povaleno. Daniel 8,11.

Slovo přeložené ve verši jako „odňato“ znamená „pozdvihnout a vyvýšit“. Neznamená odstranit. Tato skutečnost působí adventistickým teologům zmatek a rozpor, neboť jejich premisy neobstojí při prostém posouzení verše, když je na verš uplatněna skutečná definice slova, které Daniel použil. Tvrdí, že malý roh v tomto verši je papežský Řím, a proto by verš zněl, že „skrže něj“ (papežský Řím) „byla každodenní oběť odňata“.

Ovšem nemají žádný problém zahrnout přidané slovo, o němž sestra Whiteová přímo uvádí, že bylo přidáno lidskou moudrostí a na daný text se nevztahuje.

„Potom jsem ve vztahu k ‚ustavičnému‘ (Daniel 8,12) viděla, že slovo ‚oběť‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a nenáleží k textu, a že Pán dal správný výklad o něm těm, kdo hlásali poselství o hodině soudu.“ Early Writings, 74.

„Každodenní“ ztotožňují s Kristovou službou ve svatyni, a tak „každodenní oběť“ podporuje pojetí, že „každodenní“ je Kristovo obětní dílo v nebeské svatyni. Avšak inspirace uvádí, že slovo „oběť“ „do textu nepatří“.

Když opileci Efrajimovi ztotožňují „ustavičnou“ se svatynní službou Kristovou, verš by pak zněl: „jím“ (papežským Římem) „byla ustavičná odňata“, anebo by zněl: „mocí papežství byla odňata Kristova služba ve svatyni.“ Tomuto nepravdivému tvrzení skutečně učí. Trvají na tom, že skrže temnotu papežské nadvlády bylo z myslí lidí odstraněno právě porozumění Kristově svatynní službě.

Avšak slovo přeložené jako „odstranit“ neznamená odstranit; znamená pozdvihnout a vyvýšit. Kdyby samozvaní odborníci na biblické jazyky správně uplatnili význam hebrejského slova „rum“ na tento oddíl, jejich překlad by musel znít: „papežskou mocí byla Kristova služba ve svatyni pozdvihnuta a vyvýšena.“ Kdy kdy papežství pozdvihlo a vyvýšilo Krista?

Snaží se vnutit význam hebrejského slova „sur“ hebrejskému slovu „rum“. Daniel ve spojení s „ustavičnou“ používá ve dvou jiných verších slovo „sur“, které znamená odstranit, avšak v jedenáctém verši zvolil slovo „rum“, znamenající pozvednout a vyvýšit. Nejenže je změt smyšlenek týkajících se tohoto verše pošetilostí kvůli překrucování významu slova přeloženého jako „odňat“, ale nikdy nenastal čas, kdy by Kristova svatynní služba byla lidem jakkoli odňata.

Avšak tento, protože zůstává navěky, má kněžství nepomíjející. Proto také může dokonale spasit ty, kteří skrze něho přistupují k Bohu, neboť vždycky žije, aby se za ně přimlouval. Židům 7,24.25.

Tvrdit, jak to činí adventističtí teologové ve snaze podepřít své mylné použití tohoto verše, že existovalo určité časové období, kdy papežství vykonávalo jakýsi druh moci k odstranění Kristovy přímělné služby ve svatyni, je absurdní!

Avšak teologové neučí, že tento verš označuje, že papežství vyvýšilo a povýšilo Kristovu službu ve svatyni. Vyhýbají se významu Danielových slov i inspirovanému napomenutí Ellen Whiteové, aby učili to, co se sami rozhodli učít, navzdory svědectví Danielových slov.

Ano, vyvyšoval se až ke knížeti zástupu, a skrze něho byla odňata každodenní oběť a místo jeho svatyně bylo svrženo. Daniel 8,11.

Teologové učí, že tento verš znamená: „papežskou mocí byla odstraněna Kristova služba ve svatyni“, a odstranění Kristovy služby ve svatyni z myslí lidí má být podpořeno tím, že v souvislosti s tímto odstraněním bylo svrženo místo Kristovy „svatyně“. V Božím slově není ani jediný verš, který by ztotožňoval nebeskou svatyni, kde Kristus vykonává svou přímělnou službu, s něčím, co kdy bylo svrženo. Stejně tak neexistuje žádné biblické místo, které by ztotožňovalo samo nebe, jež je „místem jeho svatyně“, s něčím, co kdy bylo svrženo. Ještě jednou se teologové stavějí nad proroka Daniele, neboť trvají na tom, že „místo jeho svatyně“ v tomto verši odkazuje na Boží svatyni, navzdory skutečnosti, že Daniel učí pravý opak této myšlenky.

Domnělí odborníci na hebrejský jazyk trvají na tom, že v daném verši je třeba hebrejské slovo „rum“ chápat ve významu hebrejského slova „sur“. Rovněž trvají na tom, že hebrejské slovo „miqdash“ je třeba chápat jako hebrejské slovo „qodesh“. „Miqdash“ i „qodesh“ se v knize Daniel prostě překládají jako „svatyně“, avšak mají odlišné významy. „Miqdash“ označuje jakoukoli svatyni, ať už je to Boží svatyně, nebo pohanská svatyně. Je to obecný výraz pro svatyni, avšak „qodesh“ se v Bibli používá pouze k označení Boží svatyně.

Daniel znal rozdíl mezi pohanskou svatyní a Boží svatyní. Kdyby měl Daniel označit pohanskou svatyni, použil by slovo „miqdash“. Je pro mne udivující, že domnělí odborníci na hebrejský jazyk se nikdy nezabývají skutečností, že ve čtyřech po sobě jdoucích verších Daniel užívá obě slova třikrát. Danielovo užití dvou hebrejských slov, obou překládaných jako „svatyně“, vymezuje význam, jemuž měl být podle Danielova záměru rozuměno.

Ano, vyvýšil se až ke knížeti zástupu, a skrze něho byla odňata ustavičná oběť a místo jeho svatyně bylo strženo. A zástup mu byl vydán proti ustavičné oběti pro přestoupení; a pravdu povalil k zemi, a jednal, a dařilo se mu. Potom jsem slyšel mluvit jednoho svatého, a jiný svatý řekl tomu jistému svatému, který mluvil: Jak dlouho bude trvat vidění o ustavičné oběti a o zpusťující přestoupení, které vydává jak svatyni, tak zástup k pošlapání? I řekl mi: Až do dvou tisíc a tří set dnů; potom bude svatyně očištěna. Daniel 8,11–14.

Právě v tom oddílu, který obsahuje základ adventismu, používá Daniel dvě různá hebrejská slova, jež jsou obě překládána jako „svatyně“. Ve verších třináct a čtrnáct Daniel zvolil hebrejské slovo

pro „svatyni“, které je v biblickém užití používáno pouze k označení Boží svatyně, avšak ve verši jedenáct použil obecné neboli generické hebrejské slovo, které může označovat Boží svatyni, anebo pohanskou svatyni.

Kdyby byl Daniel chtěl v jedenáctém verši označit „svatyni“ jako Boží svatyni, použil by totéž hebrejské slovo, které použil dvakrát v následujících třech verších. Je naprosto zřejmé, že Daniel rozlišoval mezi pohanskou svatyní v jedenáctém verši a Boží svatyní ve verších třináctém a čtrnáctém! Opilci Efraimovi však tvrdí, že „místo jeho svatyně“, které bylo v jedenáctém verši „svrženo“, bylo místem Boží svatyně, ačkoli se slovu „místo“ vyhýbají.

Učí, že papežství odňalo Kristovu přímluvnou službu a povalilo pravdu o nebeské svatyni. Daniel však jasně ukázal, že „svatyně“ v jedenáctém verši nebyla Boží svatyní, nýbrž pohanskou svatyní. Daniel byl stejně tak jasný v tom, že povalena nebyla „svatyně“, nýbrž „místo“ jeho svatyně.

Moderní teologové, odmítající uzнат záměrné střídání rodů ve verších devět až dvanáct, přijali výklad „ustavičné oběti“, který vznikl v odpadlém protestantismu, a začali budovat základ na písku lidských domněnek, tradice a zvyku. Když dospějí k verši jedenáctému, dokonce zavrhuji inspirovanou radu sestry Whiteové, která označila Millerovo chápání „ustavičné oběti“ jako pohanství za správné, a začínají užívat umění odvádění pozornosti a dohadů, aby obhájili svou lásku ke katolické a protestantské teologii.

Ve výkladu tohoto verše proměňují pohanský Řím v papežský Řím a slovu, které znamená „vyzdvihnout a povýšit“, vnucují význam „odstranit“. Satanský symbol „ustavičné“ vykládají jako symbol božský a potom trvají na tom, že pohanský chrám je Božím chrámem, zatímco se vyhýbají přímému odkazu na „místo“ svatyně. A „neučení“ (jak je označuje Izajáš), kteří porozumějí jen tehdy, řeknou-li jim „učení“, že tomu tak je, přijímají tento pokrm bájí ke své vlastní záhubě.

V příštím článku budeme pokračovat v úvaze o rozrůstu poznání, znázorněném jako klenoty v Millerově snu.

„Apoštol Pavel nás varuje, že ‚někteří odstoupí od víry a budou dbát na svodné duchy a učení démonů.‘ To je to, co můžeme očekávat. Naše největší zkoušky přijdou kvůli oné třídě těch, kteří kdysi zastávali pravdu, ale kteří se od ní odvracejí ke světu a s nenávistí a posměchem ji šlapou pod nohama. Bůh má pro své věrné služebníky dílo, které mají vykonat. Útokům nepříteli je třeba čelit pravdou jeho slova. Lež musí být odhalena, její pravý charakter musí být zjeven a světlo zákona Jehovova musí zazářit do mravní temnoty světa. Máme předkládat nároky jeho slova. Nebudeme bez viny, zanedbáme-li tuto slavnostní povinnost. Avšak zatímco stojíme na obhajobu pravdy, nestůjme na obhajobu sebe a nevyvolávejme veliký rozruch proto, že jsme povoláni snášet potupu a překrucování. Nelitujme sami sebe, nýbrž horlivě žárlíme pro zákon Nejvyššího.“

„Apoštol praví: ‚Nebo přijde čas, kdy zdravého učení nesnesou, nýbrž podle svých vlastních žádostí si nahromadí učitele, majíce svědění v uších; a odvrátí sluch od pravdy a obrátí se k bájím.‘ Na všech stranách vidíme lidi, kteří se snadno dávají zajmout klamnými představami těch, kdo maří slovo Boží; avšak když je jim předložena pravda, naplňuje je netrpělivost a hněv. Avšak apoštolovo napomenutí služebníku Božímu zní: ‚Ty však buď ve všem bedlivý,

snášej utrpení, konej dílo evangelisty, plně osvědč svou službu.‘ Již v jeho době někteří opouštěli věc Páně. Píše: ‚Děmas mne opustil, zamilovav si nynější svět;‘ a opět praví: ‚Alexandr kovář mi způsobil mnoho zlého: Pán mu odplat‘ podle jeho skutků. I ty se měj před ním na pozoru, neboť se velmi stavěl proti našim slovům.‘“

„Proroci a apoštolové zakoušeli podobné zkoušky odporu a potupy a i neposkvrněný Beránek Boží byl ve všem pokoušen podobně jako my. Snášel odpor hříšníků proti sobě.“

„Každé varování pro tuto dobu musí být věrně předáno; avšak ‚služebník Páně nemá se sváříti, nýbrž býti přívětivý ke všem, způsobilý učiti, trpělivý; v tichosti napomínaje ty, kteří se protiví sami sobě.‘ Musíme pečlivě opatrovat slova svého Boha, abychom nebyli poskvrněni klamnými působeními těch, kteří opustili víru. Jejich duchu a vlivu máme odporovat touž zbraní, jakou použil náš Mistr, když na něho útočilo kníže temnoty,— ‚Jest psáno.‘ Měli bychom se naučit obratně užívat slovo Boží. Výzva zní: ‚Usiluj, abys osvědčeně stanul před Bohem jako dělník, který se nemusí stydět a který správně rozděljuje slovo pravdy.‘ Je zapotřebí pilné práce, vroucí modlitby a víry, abychom čelili záludnému bludu falešných učitelů a svůdců; neboť ‚v posledních dnech nastanou nebezpečné časy. Lidé totiž budou milovat sami sebe, budou lakomí, chvástaví, pyšní, rouhaví, neposlušní rodičům, nevděční, nesvatí, bez přirozené náklonnosti, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, suroví, nepřátelé dobra, zrádci, ukvapení, nadutí, milující rozkoše více než Boha; budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moci se zřeknou: od takových se odvracej.‘ Tato slova líčí povahu lidí, s nimiž se služebníci Boží budou muset setkávat. ‚Pomlouvační,‘ ‚nepřátelé dobra,‘ budou útočit na ty, kdo jsou v tomto zvráceném věku věrni svému Bohu. Avšak vyslanec nebe musí zjevovat ducha, který byl projeven v Mistrovi. V pokoře a lásce musí pracovat pro záchranu lidí.“

„Pavel dále hovoří o těch, kdo odporují Božímu dílu, a přirovnává je k mužům, kteří vedli boj proti věrným v době starověkého Izraele. Praví: ‚Jako se pak Jannes a Jambres postavili proti Mojžíšovi, tak i tito odpírají pravdě; jsou to lidé porušené mysli, zavržení ve věci víry. Ale dále neprospějí; neboť jejich pošetilost bude zjevná všem lidem, jako byla i pošetilost oněch.‘ Víme, že přichází čas, kdy bude odhalena pošetilost boje proti Bohu. Můžeme si dovolit čekat v klidné trpělivosti a důvěře, ať jsme jakkoli tupeni a znevažováni; neboť ‚není nic tajného, co by nemělo býti zjeveno,‘ a ti, kdo ctí Boha, budou jím poctěni před lidmi i anděly. Máme mít účast na utrpeních reformátorů. Je psáno: ‚Pohany těch, kteří tobě haněli, padly na mne.‘ Kristus rozumí našemu zármutku. Nikdo z nás není povolán nést kříž sám. Muž bolesti z Kalvárie je pohnut citem pro naše strasti, a jakožto ten, který trpěl, když byl pokoušen, je schopen také přispěti na pomoc těm, kdo jsou pro něho v zármutku a zkoušce. ‚A také všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, budou trpěti pronásledování. Zlí lidé pak a svůdcové budou prospívati k horšímu, svodíce jiné i sami jsouce svedeni. Ty však setrvávej v tom, čemu ses naučil.‘ Review and Herald, 10. ledna 1888.“